

I.

Neskoršie sa povrávalo, že ten človek doputoval zo severu od Povrazníckej brány. Šiel pešo, osedlaného koňa viedol za uzdu. Popoludnie pokročilo, povrazníci a klampieri už pozatvárali obchodíky a ulička zívala prázdnotou.

Bolo teplo, no ten človek mal cez plecia prehodený čierny plášť. Strhával na seba pozornosť.

Zastavil sa pred hostincom *Starý Narakort*, na chvíľu postál, započúval sa do mäteže hlasov. Krčma bola, ako obyčajne v takomto čase, plná ľudí.

Neznámy do *Starého Narakortu* nevstúpil. Viedol koňa ďalej, na dolný koniec uličky. Tam stála ďalšia krčma, menšia, volala sa *U lišiaka*. Bola takmer prázdna. Nemala najlepšiu povesť.

Krčmár zdvihol hlavu sponad súdka s kvasenými uhorkami a skúmavo si premeral hosťa. Cudzinec, ešte stále v plášti, stál pred výčapným pultom strnulo, nehybne, mlčky.

– Čo dáme?

– Pivo, – ozval sa neznámy. Hlas znel nepríjemne.

Krčmár si otrel ruky o plátennú zásteru a naplnil hlinený džbánok. Džbánok bol otlčený.

Neznámy nebol starý, no vlasy mal takmer celkom biele. Pod plášťom nosil ošúchanú koženú kamizolu so šnurovaním pod krkom a na pleciach. Keď si zložil plášť, všetci si všimli, že na popruhu má na chrbte zavesený meč. Nebolo na tom nič čudné, vo Wyzime skoro všetci chodili ozbrojení, nikto však nenosil meč na chrbte ako luk či tulec.

Neznámy si nesadol k stolu medzi nepočetných hostí; zostal stáť pri výčape a prenikavými očami prebodával krčmára. Uhol si zo džbánka.

– Hľadám nocľah.

– Nemáme, – zavrčal krčmár s pohľadom upretým na hosto-ve zaprášené, špinavé čizmy. – Spýtajte sa v Starom Narakorte.

– Radšej by som zostal tu.

– Nemáme. – Krčmár konečne rozpoznal prízvuk neznáme-ho. Bol to Riv.

– Zaplatím, – povedal cudzinec potichu, akoby neisto.

Práve vtedy sa začal celý ten nešťastný príbeh. Poďobaný miesiželeso, ktorý od chvíle príchodu nespúšťal z cudzinca mrzutý pohľad, vstal a pristúpil k výčapnému pultu. Jeho dvaja pajtáši si zastali za ním, nie ďalej ako na dva kroky.

– Nie je tu miesto, ty odroň, tulák z Rivy, – zachrčal poďoba-ný a postavil sa tesne vedľa neznámeho. – Vo Wyzime nepotre-bujeme takých, ako si ty. Toto je slušné mesto!

Neznámy si vzal džbánik a poodstúpil. Pozrel sa na krčmára, ten sa však jeho pohľadu vyhol. Ani mu na um neprišlo brániť Riva. Koniec koncov, kto už má rád Rivov?

– Každý Riv je zlodej, – pokračoval poďobaný; zavialo to od neho pivom, cesnakom a zlostou. – Počuješ, čo hovorím, papľuh?

– Nepočuje. Nasrali mu do uší, – pridala sa jeden z tých v úza-dí, druhý sa zarehotal.

– Zaplať a strať sa! – skríkol poďobaný.

Neznámy naňho až teraz obrátil oči.

– Dopijem pivo.

– Pomôžeme ti, – sykol miesiželeso. Vyrzil Rivovi džbánok z ruky a zároveň ho schmatol za plece; prstami obomkol remeň prekrížený cez cudzincovu hrud'. Jeden z tých zozadu zdvihol päst na úder. Cudzinec sa na mieste skrčil a zbavil poďobaného rovnováhy. Meč pri tasení z pošvy zasyčal a nakrátko sa zaby- sol vo svetle kahancov. Všetko sa zvířilo v pohybe. Krik. Ktosi

zo zvyšných hostí sa vrhol k dverám. Zrachotila padajúca stolička, hlinené nádoby hlucho treskli o dlážku. Krčmár sa s roztrasenými ústami pozeral na ohavne rozťatú tvár miesiželeza, ktorý márne zatínal prsty do brehu výčapného pultu, kízal sa a strácal z očí, ako keby sa topil. Obaja jeho kumpáni ležali na dlážke. Jeden nehybne, druhý sa zvíľal a chvel v rýchlo sa zväčšujúcej tmavej mláke. Vo vzduchu vibroval a zraňoval uši tenký, hysterický ženský krik. Krčmár sa roztriasol, nabral dych a začal vracat'.

Neznámy cúvol k stene. Bol v strehu, prikrčený a napätý. Meč držal oboma rukami, hrotom čepele krúžil vo vzduchu. Nikto sa nehýbal. Hrôza ako studené blato oblepila tváre, ochromila údy, upchala hrdlá.

S rámusom a treskotom sa do krčmy vrátili traja drábi. Museli byť niekde neďaleko. Remencami ovinuté palice mali v pohotovosti, no pri pohľade na mŕtvoly okamžite tasili meče. Riv sa pritisol chrbtom k stene, ľavačkou vytiahol spoza sáry dýku.

– Zahod'to! – zreval jeden z drábov chvejúcim sa hlasom. – Zahod'to, lotor! Pôjdeš s nami!

Druhý dráb odkopol stôl, ktorý mu bránil dostať sa k Rivovi zboku.

– Utekaj po ľudí, Treska! – skríkol na tretieho, čo zostal neďaleko dverí.

– Netreba, – neznámy sklonil meč. – Pôjdem sám.

– Pôjdeš, psia chamraď, ale na povraze! – rozohnil sa ten roztrasený. – Odhod'meč, lebo ti rozfaklím gebuľu!

Riv sa narovnal. Rýchlo zasunul čepeľ pod ľavú pazuchu a pravou rukou smerom k drábom načrtnol vo vzduchu komplikované, rýchle znamenie. Zabysli sa nity, nahusto nabité na manžetách koženej kazajky dlhých až po lakeť.

Strážnici okamžite ustúpili a tvár si zakryli lakťami. Ktorýsi z hostí vstal, iný sa opäť pobral k dverám. Žena sa znovu rozkričala, divo a prenikavo.

– Pôjdem sám, – zopakoval neznámy kovovo rezonujúcim hlasom. – A vy traja kráčajte popredu. Zavediete ma ku kastelánovi. Nepoznám cestu.

– Áno, pane, – zahundral dráb so sklonenou hlavou. Vykročil k dverám a neisto sa obzeral. Dvaja ďalší náhlivo vyšli za ním, otočení chrbtom. Neznámy vykročil v ich stopách, len čo schoval meč do pošvy a dýku za sáru čižmy. Keď prechádzal okolo stolov, hostia si zakrývali tváre cípmi kabátcov.

II.

Velerad, wyzimský kastelán, sa poškrabal na podbradku a zamyslel sa. Nebol ani poverčivý, ani bojzlivý, ale nešlo mu pod fúzy zostať s bielovlasým osamote. Napokon sa rozhodol.

– Môžete odísť, – prikázal dráбом. – A ty si sadni. Nie, tu nie. Tam ďalej, nech sa páči.

Neznámy si sadol. Nemať už ani meč, ani čierny plášť.

– Počúvam, – povedal Velerad a pohladkal ťažký buzogáň ležiaci na stole. – Som Velerad, kastelán Wyzimy. Čo mi chceš povedať, zbojník, ešte kým pôjdeš do temnice? Traja zabítí, pokus o urieknutie, naozaj solídne, celkom solídne. Za takéto veci u nás vo Wyzime narážame na kôl. Ale ja som stelesnená spravodlivosť, takže ťa najskôr vypočujem. Hovor.

Riv si rozopol kazajku a zo záhrenia vytiahol zvitok bielej kozľacej kože.

– Na križných cestách, po krčmách toto pribíjate, – prehovoril ticho. – Je pravda, čo sa tam píše?

– Nuž, – zahundral Velerad pri pohľade na runy vyleptané v koži. – Vec sa má tak. Že mi to hneď neprišlo na um. Nuž, je to pravda, tá najpravdivejšia. Podpísal to Foltest, kráľ a vládca Temerie, Pontaru a Mahakamu, čo znamená, že to musí byť pravda. Ale vyhláška je vyhláška a zákon je zákon. Tu vo Wyzime dozerám na zákon a poriadok ja! Ľudí zabíjať nedovolím! Pochopil si?

Riv kývol hlavou, že pochopil. Velerad nahnevane zafunel:

– Zaklínačský znak máš?

Neznámy siahol do záhrenia a vytiahol okrúhly medailón na striebornej retiazke s hlavou vlka s vycerenými tesákmi.

– Máš nejaké meno? Akékoľvek, nepýtam sa zo zvedavosti, je to len pre zjednodušenie rozhovoru.

– Volám sa Geralt.

– Môže byť aj Geralt. Z Rivie, hádam podľa prízvuku.

– Z Rivie.

– Tak fajn. Vieš čo, Geralt? S týmto, – poklepal Velerad otvorenou dlaňou po vyhláške, – s týmto si daj pokoj. To je príliš závažná vec. Pokúšali sa o to už mnohí. Toto, bratku, nie je to isté ako skoliť zopár lumpov.

– Viem. Toto je môj fach, kastelán. Stojí tu: odmena tritisíc orenov.

– Tri tisícky, – Velerad odul pery. – A k tomu kráľova dcéra za ženu, ako vravia ľudia, aj keď toto tam milostivý Foltest nedopísal.

– Princezná ma nezaujíma, – povedal pokojne Geralt. Sedel nehybne s rukami na kolenách. – Píše sa tam: tritisíc.

– Čo sú toto za časy, – vzdychol si kastelán. – Čo sú to za prašivé časy! Kto by si bol pred dvadsiatimi rokmi vôbec predstavil, že budú existovať takéto profesie? Ach, neprišlo by to na um ani opitému! Zaklínači! Potulní zabijaci baziliškov! Podomoví krotitelia drakov a vodníkov! Geralt? Dovoľuje tvoj cech piť pivo?

– Pravdaže.

Velerad tleskol dlaňami.

– Pivo! – zavolal. – A ty, Geralt, sadni si bližšie.

Pivo bolo studené a spenené.

– Prašivá doba nastala, – pokračoval Velerad v monológu, len čo si odpil z pollitra. – Kadejakej hávede sa nakotilo. V horách v Mahakame sa to len tak hemží strašidkami. Po lesoch kedysi zavýjali vlci, no teraz nanajvyš príznaky, lesní škriatkovia, kam okom fľochneš, vlkolak alebo iná skaza. Po dedinách rusalky a strigy unášajú deti, už ich zmizli stovky. Choroby, o akých ke-

dysi nikto ani nepočul, až vlasy dupkom vstávajú. No a na dôvažok toto! – postrčil kožený zvitok po doske stola. – Nijaký div, Geralt, že je taký dopyt po vašich službách.

– To je kráľovská vyhláška, kastelán, – Geralt zdvihol hlavu.
– Poznáte aj podrobnosti?

Velerad sa zaklonil na stoličke a spokojne si preplietol ruky na bruchu.

– Podrobnosti, vravíš? Nuž, poznám. Nie síce z prvej ruky, ale zo spoľahlivých zdrojov.

– Akurát o to mi ide.

– Takže ty si takýto vytrvalý. No, ako chceš. Počúvaj, – Velerad si odpil z piva, stíšil hlas. – Náš milostivý Foltest nám ešte ako princ, za vlády starého Medella, svojho otca, ukazoval, čo dokáže, a dokázal veľa. Rátali sme s tým, že postupom času ho to prejde. No zatiaľ krátko po svojej korunovácii, hneď po smrti starého kráľa, Foltest prekonal sám seba. Všetkým nám z toho padli sánky. Stručne povedané, urobil dieťa svojej vlastnej sestre Adde. Adda bola od neho mladšia, vždy sa držali spolu, ale nikomu ani vo sne neprišlo na um, no, možno ak kráľovnej... Skrátka: Dívame sa, a zrazu má Adda takéto brušisko a Foltest začína rozprávať o sobáší. So sestrou, veril by si, Geralt? Situácia bola čertovsky napätá, lebo v tom čase si Vizimir z Novigradu zmyslel vydať za Foltesta svoju Dalku, vyslal poslov a tu bolo treba kráľa držať za ruky aj nohy, lebo chcel ujsť a potupiť tak česť poslov. Podarilo sa, chvalabohu, lebo urazený Vizimir by nás zodrel z kože. Napokon sa s Addinou pomocou – tá bračeka presvedčila – podarilo sopliakovi tú unáhlenú svadbu vyhovoriť. No a potom Adda v určenom čase porodila a bolo. A teraz počúvaj, lebo až teraz sa to začína. To, čo sa narodilo, veľa ľudí nevidelo, ale jedna pôrodná babica vyskočila z okna veže a zabila sa, druhá sa pomiatla a dodnes je šibnutá. Myslím si teda, že ten arcipankhart nebol nijako extra krásny. Bolo to dievčatko. Zomrelo napokon hneď, ako sa narodilo, vidí sa mi, že nikto sa príliš neponáhľal podviazať

pupočnú šnúru. Na svoje šťastie Adda neprežila pôrod. A vtedy, bratku, Foltest zasa urobil zo seba hlupáka. Arcipankharta bolo treba spáliť alebo, čo ja viem, zakopať niekde na pustom mieste, a nie ho uložiť do sarkofágu v podzemí paláca.

– Teraz to je už zbytočné rozoberať, – zdvihol hlavu Geralt.
– V každom prípade sa patrilo zavolať niekoho z Vedomcov.

– Máš na mysli tých vydríduchov s hviezdíčkami na klobúku? Ale veď tých sa tu zbehlo hádam aj desať, hneď keď vyšlo najavo, čo leží v sarkofágu. A čo z neho za noci vylieza. A nezačalo to vychádzať hneď, kdeže. Sedem rokov od pohrebu bol pokoj. Až tu raz v noci, akurát bol spln, v paláci rev, krik, zmätok! Načo veľa rozprávať, vyznáš sa v tom, vyhlášku si čítal. Dojča v rakve vyrástlo, a to poriadne, ba aj zuby mu narástli, ako sa patrí. Slovom, striga. Škoda, že si nevidel mŕtvolu. Tak ako ja. Určite by si Wyzimu obišiel širokým oblúkom.

Geralt mlčal.

– Vtedy, – pokračoval Velerad, – ako som už povedal, k nám Foltest zvolal celú kopu čarodejníkov. Prekrikovali sa navzájom, divže sa nepohlušili tými svojimi drúkmi, čo vraj nosia na odháňanie psov, ak ich niekto nahucká. A myslím si, že psov huckajú pravidelne. Prepáč, Geralt, ak máš na čarodejníkov iný názor, v svojej profesii ho máš určite, ale podľa mňa sú to darmožráči a hlupáci. Vy, zaklínači, vzbudzujete v ľuďoch väčšiu dôveru. Pri najmenšom ste, takpovediac, praktickí.

Geralt sa usmial, no neozval sa.

– No ale k veci. – Kastelán nazrel do pohára, dolial pivo sebe aj Rivovi. – Niektorí čarodejníci neradili až také hlúposti. Jeden navrhoval spáliť strigu spolu s palácom aj sarkofágom, iný radil odŕať jej hlavu rýľom, ostatní sa prikláňali k zatlčeniu osikových kolíkov do rôznych častí tela, samozrejme, za dňa, keď čertica spí v truhle, unavená po nočných radovánkach. Bohužiaľ, našiel sa jeden, šašo v špicatej čiapke na lysej lebke, hrbatý pustovník, ktorý si zmyslel, že to sú čary, že sa dajú odčarovať a zo strigy

sa znovu stane Foltestova dcérka, pekná ako obrázok. Treba iba v krypte presedieť celú noc a hotovo, bude po všetkom. Hneď potom, predstav si, Geralt, aký to bol somár, šiel na noc do zámockej hrobky. Lahko si domyslíš, veľa z neho nezostalo, hádam len čiapka a palica. No Foltest sa toho nápadu držal ako kliešť. Zakázal akékoľvek pokusy o zabitie strigy a zo všetkých možných kútov krajiny do Wyzimy posťahoval šarlatánov, aby odčarovali strigu a urobili z nej princeznú. To ti teda bola strakatá zberba! Kadejaké skrútené babizne, kadejaké kaliky, špinaví, bratku, zavšivení, až by ti ich prišlo ľúto. No a hor sa čarovať, hlavne nad plnou miskou a pri pive. Pravdaže, podaktorých Foltest alebo radcovia rýchlo odhalili, zopár ich dokonca obesili na palisádach, ale primálo, primálo. Ja by som ich povedal všetkých. To, že striga v tom čase každú chvíľu niekoho zachlomaždila a podvodníkov ani ich zaklínadlá si vôbec nevšímala, hádam nemusím spomínať. Ani to, že Foltest už v paláci nebýval. Nebýval tam už nikto.

Velerad prerušil rozprávanie, napil sa piva. Zaklínač mlčal.

– A takto to, Geralt, pokračuje dobrých šesť rokov, keďže sa to narodilo zhruba pred štrnástimi rokmi. Mali sme v tom čase trocha iné starosti, lebo sme sa pobili s Vizimirom z Novigradu, ale z pochopiteľných, solídnych príčin – išlo nám o presúvanie hraničných stĺpov, nie o nejaké dcérky alebo svadobné dohody. Mimochodom, Foltest už začína naznačovať čosi o sobáši a registruje ponuky susedných dvorov, ktoré kedysi zvykol zahadzovať do záchodu. No po istom čase ho znovu premkne tá jeho mánia a rozposiela poslov na koňoch, aby hľadali nových čarodějov. Teda aj tú odmenu sľúbil, tri tisícky, vďaka čomu sa sem zbehlo zopár pomätencov, túlavých rytierov, dokonca aj jeden pastier, kretén známy všade na okolí, nech odpočíva v pokoji. A striga sa má dobre. Akurát že sem-tam niekoho roztrhá. Dá sa na to zvyknúť. A z tých hrdinov, čo sa ju pokúšajú odčarovať, je aspoň taký úžitok, že obluda sa nažerie hneď na mieste a neľobzuje mimo paláca. A Foltestov nový zámok je celkom pekný.

– Za tých šesť rokov, – Geralt zdvihol hlavu, – za celých šesť rokov sa to nikomu nepodarilo?

– Veru nie, – premeral si Velerad zaklínača prenikavým pohľadom. – Lebo celá záležitosť je fakticky neriešiteľná, bude sa s tým treba zmieriť. Hovorím o Foltestovi, našom milostivom a milovanom vládcovi, ktorý ešte stále pribíja tie vyhlášky na krížnych cestách. Ibaže tých ochotných dobrovoľníkov je akosi pomenej. Nedávno sa síce jeden našiel, ale chcel tie tri tisícky bez vyjednávania vopred. A tak sme ho zašili do vreca a hodili do jazera.

– Podvodníkov sa vždy nájde dosť.

– Tak veru. Je ich dokonca priveľa, – pritakal kastelán a nespúšťal zo zaklínača oči. – Keď teda pôjdeš do zámku, nepýtaj si zlato vopred. Ak tam vôbec pôjdeš.

– Pôjdem.

– Nuž, rob, ako myslíš. Pamätaj však na moju radu. A keď už hovoríme o odmene, v posledných dňoch sa začalo hovoriť o jej druhej časti, veď som ti to už spomenul. Princeznú za ženu. Nevie, kto to vymyslel, ale ak striga vyzerá tak, ako sa hovorí, tak je to mimoriadne čierny žart. Beztak sa našli hlupáci, čo sa hnali do paláca cvalom, len čo sa rozchýrilo, že sa tu naskytá príležitosť vstúpiť do kráľovskej rodiny. Konkrétne, dvaja obuvníci tovariši. Povedz, Geralt, prečo sú akurát obuvníci takí hlúpi?

– Nevie. A zaklínači, pán kastelán? Tí to neskúšali?

– Zopár sa ich našlo, akože by nie. Ale keď sa dozvedeli, že strigu treba odčarovať, a nie zabiť, najčastejšie iba pokrčili plecami a odišli. Aj preto podstatne narástol môj rešpekt voči zaklínačom, Geralt. No a potom prišiel jeden, mladší ako ty, meno si už nepamätám, ak ho vôbec prezradil. Ten sa pokúsil.

– No a?

– Zubatá princezná porozťahovala jeho vnútornosti široko-ďaleko. Na pol dráhy strely z luku.

Geralt kývol hlavou.

– To je všetko?

– Ešte jeden bol.

Velerad chvíľu mlčal. Zaklínač ho nesúrila.

– Tak veru, – povedal napokon kastelán. – Ešte jeden bol. Spočiatku, keď mu Foltest pohrozil šibenicom, ak strigu zabije alebo skaličí, iba sa zasmial a začal sa baliť. No ale potom...

Velerad znovu stíšil hlas takmer do šepotu a naklonil sa ponad stôl.

– Potom úlohu prijal. Vieš, Geralt, aj tu vo Wyzime je pár rozumných ľudí, dokonca na vysokých postoch, ktorým celá záležitosť už lezie krkom. Rozchýrilo sa, že títo ľudia potichu presvedčili zaklínača, aby nerobil nijaké okolky, nezdržoval sa čarovaním, strigu hneď zahlušil a kráľovi povedal, že čary nezažrali a že dcérenka spadla zo schodov, skrátka, že sa stal pracovný úraz. Kráľ sa, pravdaže, rozzúri, ale skončí sa to tým, že mu nevyplatí ani oren z odmeny. Fiškus zaklínač na to, že zadarmo si môžeme chodiť na strigy sami. Nuž, čo sa dalo robiť... Poskladali sme sa, dali záruky... Ibaže z toho nakoniec nebolo nič.

Geralt zdvihol obočie.

– Ako hovorím, nič, – zopakoval Velerad. – Zaklínač nechcel ísť hneď prvú noc. Potíkal sa, skrýval, zakrádal kdesi naokolo. Napokon vraj uvidel strigu, podľa všetkého v akcii, lebo obluda nevychádza z krypty len preto, aby si povystierala hnáty. Uvidel ju teda a hneď v tú noc aj zdúchol. Bez rozlúčky.

Geralt mierne skrivil pery v pokuse o čosi, čo mal byť pravdepodobne úsmev.

– Rozumní ľudia, – začal, – určite ešte majú tie peniaze odložené, však? Zaklínači neberú vopred.

– Nuž, – zareagoval Velerad, – podistým majú.

– Nepovráva sa, koľko toho je?

Velerad vyceril zuby.

– Jedni vravia, že osemsto...

Geralt pokrútil hlavou.

– Druhí, – zahundral kastelán, – vraj, že tisíc.

– Nie veľa, ak vezmeme do úvahy, že klebety všetko zveličujú. Koniec koncov kráľ dáva tri tisícky.

– Nezabúdaj na snúbenicu ako prídavok, – poznamenal ironicky Velerad. – O čom sa to vlastne rozprávame? Je jasné, že tie tri tisícky nedostaneš.

– A to vieš odkiaľ?

Velerad treskol rukou o dosku stola.

– Geralt, nekaz mi moju predstavu o zaklínačoch! Trvá to už viac ako šesť rokov! Striga skántri asi pol stovky ľudí ročne, teraz dokonca trochu menej, lebo všetci udržuujú solidny odstup od zámku. Nie, bratku, ja verím v čary, neraz som ich videl a verím, pravdaže, do istej miery, v schopnosti mágov a zaklínačov. Ale s tým odčarováním, to je hlúposť, to vymyslel hrbatý a usoplený dedo, ten je už celkom zadubný z pustovnického pôstu, je to hlúposť, akej už nikto neverí. Nikto okrem Foltesta. Nie, Geralt! Adda porodila strigu, lebo sa prespala s vlastným bratom, taká je pravda a nijaké čary tu nepomôžu. Striga žerie ľudí, lebo je striga, treba ju zabiť, len toto a punktum. Počúvaj, pred dvoma rokmi sa sedliačikovia zo zapadákov pod Mahakamom, ktorým drak požíral ovce, dali pekne dohromady a ubili ho klanicami a ani sa tým nijako zvlášť nevychvalovali. A my tu vo Wyzime čakáme na zázrak a zatvárame dvere na haspru pri každom splne alebo priväzujeme zločincov ku kolu pred zámkom s nádejou, že sa beštia nažerie a vráti do rakvy.

– To nie je zlý spôsob, – usmial sa zaklínač. – Zločinnosť klesla?

– Ani zbla.

– Do zámku, toho nového, sa ide kadiaľ?

– Odprevadím ťa osobne. Čo s tou ponukou od rozumných ľudí?

– Kastelán, – zarazil ho Geralt. – Načo sa náhliť? Veď sa naozaj môže vyskytnúť nehoda pri práci, nezávisle od mojich zámerov. Potom by rozumní ľudia mali porozmýšľať, ako ma zachrá-

niť pred kráľovým hnevom a pripraviť tých tisícpäťsto orenov, o akých sa hovorilo.

– Hovorilo sa o tisícke.

– Nie, pán Velerad, – rozhodne sa ozval Geralt. – Ten, ktorému ste dávali tisíc, ušiel už pri pohľade na strigu, ani ďalej nezjednával. To znamená, že riziko je väčšie ako za tisícku. A či nie je väčšie ako za tisícpäťsto, to sa ešte len ukáže. Samozrejme, predtým sa rozlúčim.

Velerad sa poškrabal na hlave.

– Geralt? Tisícdivesto?

– Nie, pán kastelán. Toto nie je ľahká robotá. Kráľ dáva tri a musím ti povedať, že odčarovať je niekedy ľahšie ako zabiť. Napokon, niekto z mojich predchodcov by strigu určite zabil, keby to bolo také jednoduché. Hádám si nemyslíš, že sa dali roztrhať len preto, že sa báli kráľa!

– Dobré, bratku, – pokýval zarmútene hlavou Velerad. – Dohoda platí. Ale pred kráľom ani muk o možnosti pracovného úrazu. To ti úprimne radím.

Andrzej Sapkowski
ZAKLÍNAČ I
Posledné želanie

Z poľského originálu *Ostatnie zyczenie*,
vydaného Nakladateľstvom SuperNOVA vo Varšave,
preložil Karol Chmel.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 185

Jazyková redakcia Zuzana Púčeková
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Jazykové korektúry Ivana Černáková a Eva Piarová
Technická redaktorka Jana Urbanová
Návrh obálky Jakub Šimjak
Mapa Brian Terrero
Grafická úprava a sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice
Druhé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.